

Rozkazy a pytania

Wyrażenia należące do gramatycznej kategorii zdań rozkazujących bywają nośnikami wielu różnych treści. Niektóre spośród tych treści są dla tych zdań typowe. Zdania rozkazujące, użyte w typowych sytuacjach, wyrażają wolę ziszczenia jakiegoś stanu rzeczy – za pośrednictwem czyjegoś działania. Taka wola może być wyrażana mniej lub bardziej stanowczo; może też być poparta mniejszym lub większym autorytetem nadawcy wypowiedzi. Stąd rozróżnia się rozkazy, prośby, porady, nakazy, zalecenia etc. Tę szeroką klasę wyrażen – nazwijmy „imperatywami”.

Zasadniczą funkcją zdań pytających – interrogatywów – jest również wyrażanie pewnych przeżyć wolitywnych. Osoba wypowiadająca *serio* pytanie chce się czegoś dowiedzieć – tj. wyraża wolę wypełnienia luki w swoim obrazie pewnej sytuacji. Z tego powodu w niektórych teoriach zalicza się interrogatywy do imperatywów (tzw. imperatywów epistemicznych).

W odczycie zostaną poruszone następujące kwestie z zakresu teorii imperatywów i jej związków z teorią pytań:

- (a) rekonstrukcja siatki pojęciowej teorii imperatywów i interrogatywów;
- (b) rekonstrukcja funkcji semiotycznych imperatywów i interrogatywów;
- (c) zagadnienie redukcji interrogatywów do imperatywów.